

POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku W. B.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W.

o wysokość emerytury policyjnej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Spółecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 stycznia 2016 r.,

skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 18 czerwca 2014 r., sygn. akt III AUa [...],

1. Odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. Przyznaje K. R. z Kancelarii Adwokackiej ul. N. [...] w W. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) z uwzględnieniem stawki podatku od towarów i usług, tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 czerwca 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...], Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na skutek apelacji organu rentowego zmienił wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 25 marca 2013 r. w sprawie W. B. przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W. o wysokość emerytury policyjnej i oddalił odwołanie odnośnie do okresu od dnia

1 grudnia 1968 r. do dnia 15 sierpnia 1972 r. W pozostałej części oddalił apelację organu rentowego oraz oddalił apelację W. B..

Przedmiotem sporu było obniżenie od dnia 1 lutego 2010 r. wskaźnika podstawy wymiaru emerytury z 2,6% do 0,7% za każdy rok służby w związku z informacją Instytutu Pamięci Narodowej o przebiegu służby w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 pkt 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnieniu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1388; dalej „ustawa lustracyjna”). W okresie objętym pkt I wyroku Sądu Apelacyjnego, ubezpieczony jako pełniący służbę w Departamencie I Ministerstwa Spraw Wewnętrznych na stanowisku inspektora Wydziału III/VII1, wyjechał do pracy w Ambasadzie PRL w P., pełniąc tam obowiązki II Sekretarza i wykonując zadania wchodzące w zakres obowiązków Wydziału VIII Departamentu I. Wydział ten mieści się w katalogu organów wymienionych w art. 2 ust 1 pkt 5 ustawy lustracyjnej jako instytucja centralna Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych; pion I, wywiad PRL. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 16 lipca 1990 r. w sprawie nadania statutu organizacyjnego Ministerstwu Spraw Wewnętrznych (Dz.U. z 1990 r. Nr 49, poz. 288) nie umieszczono Departamentu I, w związku z czym Sąd drugiej instancji uznał, że uległ on rozwiązaniu razem z innymi jednostkami Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w chwili zorganizowania Urzędu Ochrony Państwa.

Skarga kasacyjna W. B., dotycząca wyroku Sądu Apelacyjnego w zakresie służby od dnia 1 grudnia 1968 r. do dnia 15 sierpnia 1972 r., została oparta na podstawie naruszenia art. 2 ust. 1 pkt 5 w związku z ust. 3 ustawy lustracyjnej przez przyjęcie, że służba pełniona przez skarżącego jest wymieniona w tych przepisach, podczas gdy Departament I nie był organem bezpieczeństwa Państwa, gdyż nie był instytucją centralną Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz w chwili powołania Urzędu Ochrony Państwa nie został zlikwidowany, lecz włączony w struktury nowego MSW jako Zarząd I Wywiadu Urzędu Ochrony Państwa.

W ocenie skarżącego, skarga jest oczywiście uzasadniona wobec wskazanych w skardze rażących naruszeń przez Sąd II instancji przepisów prawa

materialnego, skutkujących rozstrzygnięciem niezgodnym z prawem oraz poczuciem sprawiedliwości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi, czyli na naruszenie prawa o charakterze kwalifikowanym, wymaga wykazania – odrębnego od uzasadnienia podstaw kasacyjnych - że wadliwe zastosowanie przepisu doprowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.). Co do zasady nie odpowiada temu przytaczanie w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumentów niepowiązanych z ustalonym w sprawie stanem faktycznym (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2002 r., III CZP 76/01, niepubl. i postanowienia z dnia 9 lipca 2009 r., II PZP 3/09, niepubl., z dnia 9 kwietnia 2008 r., II PZP 5/08, OSNP 2009 nr 15-16, poz. 203, z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 82/02, niepubl. oraz z dnia 4 kwietnia 2013 r., III UK 98/12, niepubl.).

Ustalenia wywiedzione z informacji o przebiegu służby sporządzonej przez Instytut Pamięci Narodowej - Komisję Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu na podstawie posiadanych danych osobowych, równorzędnej z zaświadczeniem o przebiegu służby sporządzonym na podstawie akt osobowych funkcjonariusza, wystawionym przez właściwe organy (por. § 14 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z 18 października 2004 r. w sprawie trybu postępowania i właściwości organu w zakresie zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu i Państwowej Straży Pożarnej oraz ich rodzin, Dz.U. Nr 239, poz. 2404 ze zm. i art. 13a ust. 5 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym

funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 900) wiązą Sąd Najwyższy, wobec czego wnioskowi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania towarzyszą nieadekwatne motywy (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.; por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, niepubl., czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2014 r., V CSK 140/13, niepubl.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach pomocy prawnej udzielonej skarżącemu z urzędu orzeczono na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. w związku z § 13 ust. 4 pkt 2 i § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461, ze zm.).

I.n